

LBRIS

We know
books

Florentina Ungureanu

POPAS PRINTRE ROLURI

Vocație, mamă, soție
și, înainte de toate, om

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2024

*Cu multă dragoste,
pentru Nana și Nona*

*Octombrie 2023
Cluj-Napoca*

CUPRINS

<i>Prefață</i>	9
<i>Cuvânt-înainte</i>	11
<i>Crâmpeliul primei fericiri</i>	13
<i>Vizită la nou-născut</i>	16
<i>În sala de așteptare</i>	18
<i>Alarmă falsă</i>	20
<i>Cum face omida?</i>	24
<i>Poșta dintre două lumi</i>	26
<i>În spatele ochilor</i>	30
<i>Draga mea centenară la nunta Adnanei</i>	32
<i>Din liniștea unui orașel</i>	34
<i>Strigăt către lume</i>	36
<i>Cine este regele sau regina?</i>	39
<i>Fericire fără prezervativ</i>	42
<i>Copilul meu în satul meu</i>	44
<i>Pierdută în infinit</i>	45
<i>Copiii te vindecă de egoism</i>	47
<i>Să nu uiți de unde ai plecat</i>	49
<i>Nu uita să respiri!</i>	52
<i>De ce merită viața trăită?</i>	55
<i>Negociere de suflet</i>	57
<i>Tu și eu</i>	59

Drumul spre Acasă.....	61
La început de devenire	64
Numele meu este „mama”	65
Pas în doi	67
Despărțire.....	69
Accentul pe a fi, a avea, a face	71
Limite în disciplinarea copilului mic	74
Despre armonia în doi	77
Obsesia de a evalua oamenii	79
De vorbă cu fiul meu nenăscut încă.....	82
Roland venind pe lume	84
Oamenii din sufletul meu	85
Cum e să ai doi copii mici?.....	88
Frică și implicare în relații	91
Închisoarea unui rol	94
Sunt un om de la țară	99
Time management-ul și gospodina	102
Însingurare și putere.....	104
Prima criză de nervi a Adnanei.....	106
Cum să ne disciplinăm copiii (mici)?	109
Ce ți-ai dorit să te faci când vei fi mare?.....	112
Femeia din mine.....	116
La vânătoare de melci.....	119
Prima întâlnire.....	122
Întâlnirea cu viața	125
Pact cu pupincurismul.....	128
Dialog despre Dumnezeu.....	131
Conversația ca o palmă.....	133
Personal branding și copiii	135
Poveste de toamnă	136

Ce am făcut cu libertatea?	138
Alergând fără tine	141
Poveste la semafor	145
Bucurie din Oprișenești	148
Perlele Adnanei.....	150
În lumină la răscruce.....	151
Ziduri	154
Întâlnirea dintre Mine și Tine	156
Sorina	159
Antrenorul meu de viață	163
Dragoste pentru doi copii.....	167
Iubesc	172
Cine s-a născut primul?	175
Joaca, ecranele și maidanul.....	177
Rătăcind pe-o linie de tramvai	181
Talent, alergare și-un „aha” în față	183
Zone tabu în relații.....	187
Iluzii și scopuri la răsărit.....	191
În căutarea nordului tăcând	194
Joc și iertare	196
Întrebarea ca înviere.....	199
Vară târzie în cupluri.....	202
Aproape de 40	205

două fire – dragostea pentru copii și fascinația de a citi despre făurirea oamenilor (vezi *Arta de a făuri oameni* a psihoterapeutei de familie Virginia Satir).

Al patrulea fapt. Sunt o romantică. Prima mea carte citită la 10 ani a fost *Dimineața iubirii* de George Șovu. Relația de cuplu este unul dintre spațiile în care ne putem vindeca sau ne putem îngropa în dezolare. Din rolul de soție mi-am învățat multe lecții, mi-am astâmpărat multe dorințe și simt că e unul dintre cele mai complexe roluri pe care le am de purtat.

Și de aceea vreau să fac o diferență în lumea aceasta, scriind aici gândurile și emoțiile mele controversate despre multiplele roluri pe care le joc în viața mea – mamă, fiică, soție, psihoterapeut, recruiter, prietenă, visătoare, nostalgică.

Vreau să îmi imaginez că această carte poate fi o încurajare, o rază de lumină, o mână întinsă pentru o altă ființă ce peste timp se va afla în aceleași frământări ca mine, care să-și pună aceleași întrebări ca mine: cum asigur echilibrul între viața de familie și viața de la serviciu? Cum știu dacă mai are rost sau nu să continui căsnicia? Cum fac față societății în care se încurajează un model de femeie clasic – care vorbește despre cumpărături, modă, copii, fără acces la curiozitatea de a înțelege ce e de fapt acolo, în spatele acestor obiceiuri?

Crâmpeiul primei fericiri

Ce simți în momentul când vezi colorate două dungi roz pe testul de sarcină? Și tu nu ți-ai planificat să ai un copil?...

Tic, tic, tac... tic, tic, tac...!

Șocul inițial. Nu ți se poate întâmpla acum, sau nu, nu, nu ție! Negarea. Ți se descreștește fruntea. Un crâmpei de speranță meteorit. Sigur nu este concludent testul de sarcină.

Stupoarea. După al „n”-lea test că ba se întâmplă... Voi fi mamă! Voi fi! Voi fi? Și 9 luni ți se defilează sacadat în minte cu laitmotivul burtă crescândă, medici, zbor întrerupt. Și-apoi alte zeci de ani de viață: cu cine las copilul, ce face, cu cine se împrietenește? Cu cine se căsătorește? Va avea parte de o viață mai ușoară decât am avut eu?... Clișee! Deja clișee de mamă îngrijorată.

Plâns în hohote, plâns al cărui ecou din baia rece și goală nu îl înțelegi și încerci din răspuțeri să te ridici și să ștergi din ființa-ți deja împresurată în toate ungherele de un glas de nu știu unde, dar foarte puternic: „Ai o nouă misiune! O misiune care va dura toată viața și care nu mai presupune ca tu să fii pe primul loc!”

Treptat, ți se face sete. Sete de viață, de tinerețea pe care te străduiai să o chibzuiești îndelung pentru că nu îți puteai permite să o conservezi pe plaje însorite, în saloane de frumusețe... pentru că începutul de carieră fără suport din partea părinților nu îți permite.

Apoi te simți vinovată că ai avut îndrăzneala să simți măcar un pic că ar fi un moment nepotrivit... lumea îți strigă că era momentul (sunteți căsătoriți, în curând faceți 30 de ani... și ce dacă nu aveți casă?).

La sentimentul de vină se adaugă contrastantele feliicitări și zâmbete cristaline ale prietenilor (încă netrecute prin experiența cu testul roz și nici altceva legat de el).

Și, treaptă cu treaptă, urcând spre piscul măreț cuvenit mămicilor tonice, cu echilibru în toate cele, apte și deschise să creeze, să modeleze un copil... m-am încrâncenat să cred că toate au un rost pe această lume.

Am început prin a mă surprinde bucurându-mă de fiecare regăsire cu minuscula ființă de câte ori mergeam la controlul medical lunar. Era ca o întâlnire cu copilul meu după ce eu l-am lăsat în vacanța de vară la bunici, iar eu între timp mă ocupasem de cele cotidiene.

M-am trezit apoi vorbind rar și apăsător cu ea... Adnana. Între timp aflasem că va fi fetiță și deciseseam cu soțul meu că va purta acest nume oriental, asemeni gălăgioaselor sentimente avute în drumul spre ea.

M-am înduplecat să privesc spre haine și lucruri pentru copii, undeva prin luna a șaptea, fără să ajung să îmi placă rozul... încă.

Am parcurs 9 ceruri și ceva de straturi de entuziasm când i-am văzut conturul feței, mânuța gingașă...

De-atunci înapoi, m-am umplut fără să știu, fără să îmi propun, cu o fascinantă și incomparabilă doză de viață!

Mi-e teamă și în acest moment că nu voi putea să folosesc culoarea și cuvintele adecvate să redau starea în continuă transformare pe care o trăiești în momentul în care crește viața în tine. Puterile ți se înzecesc, simți că te poți pune contra oricărui val, indiferent cât de mare ar fi, pentru misiunea pe care o ai, de a da viață, simți că aerul pe care îl respiri este mai proaspăt ca niciodată, că tonurile de gri și maro din jurul tău sunt cele mai optimiste culori.

Sunt momente când totul din jur pare să fi complotat timp de 28 de ani la concertul minunat la care ieși parte acum, pentru că vei da viață!

Și visele... visele nocturne te apropie cu fiecare pas de marea întâlnire. Azi-noaptea, se făcea că mânuța copilului meu îmi prindea degetul mic concomitent cu un val de miros de vanilie ce mă împresura, să completeze astfel imaginea primei îmbrățișări.

Afară ninge când m-am trezit. Și în timp ce fulgii albi de nea defilau pe raza ochiului meu, pendulam între două posibile fericiri: să o țin prima dată în brațe și să îi admir fiecare părticică a trupului ei agitându-se la primul contact cu lumea, sau să îi percep încă fiecare mișcare acolo, înăuntrul meu, unde știu că îi e cald și bine?

Zâmbesc. Zâmbesc la conturul primei fericiri pe care nu o cunosc încă, dar mi-a apărut în visul nocturn.

Vizită la nou-născut

L-am vizitat ieri pe băiețelul prietenei mele, născut proaspăt în Ajun de Crăciun. M-au întâmpinat încă de la intrare în dulcele moment al alăptării... sau cel puțin așa părea din exterior, dulce.

M-au frapat două elemente, nu știu care dintre ele mai tare: perfecțiunea expresiei feței copilului, parcă sculptată în marmură, cu doi ochișori mari, albaștri, năsuc și guriță foarte fine și hotărât conturate în același timp... Și avea în jurul lui o aură de bună stare, sănătate și în același timp un firesc debordant de a stârni în acel spațiu al unei camere obișnuite o armonie perfectă la sânul mamei. Priveam cu sfioșenia unui școlar de clasă primară la scena aceea... ce reprezenta scena aceea într-o descriere obișnuită? Micuțul își extrăgea cu tact seva vieții de la mama lui, sau poate mama extrăgea seva devenirii a ceea ce este prin actul natural al alăptării? Nu știu. Poate ambele. Cert e că aveam o senzație de om tâmp și imperfect, stând și gogonându-mă la perfecțiunea acelei clipe.

Al doilea element ce m-a tulburat, nu mai puțin complex decât primul, a fost prietena mea transfigurată, trecută și renăscută din 7 nirvane sau cel puțin o experiență transcendentă nebănuită.

Mintii mele conectate într-o inerție a nedumeririlor și temerilor legate de rolul de mamă împărtășite, de altfel, reciproc cu prietena mea, deunăzi, acum îi era greu să cuprindă starea de echilibru și mulțumire și dibăcie până la artă dovedite de prietena mea, proaspăt mămică.

Și cu un aer foarte blând, pe o tonalitate joasă, dar nu monotonă, în timp ce privirea-i era ațintită către micul ei prinț, îmi înmâna cele mai importante și de bază lecții despre primele

săptămâni după naștere (de la poziția de alăptat până la tainele calmării plânsului).

Așadar, am ieșit în aerul rece al serii cu gândurile pendulând între a mă autoexamina ca o elevă silitoare cât de bine am reținut cunoștințele practice recent asimilate și a înțelege fără a fi trăit încă următorul lucru:

Ce anume face posibilă minunea de a dobândi într-un ritm meteoric măiestria de a fi mamă? Instinctul, informațiile, vreo inspirație divină?

Nu știu. ÎNCĂ. Dar voi afla curând.

În sala de așteptare

Am aflat astăzi că:

❖ Maternitatea este o clădire normală, nu un templu al vieții în care zeii în halate albe sunt de fapt oameni pasibili de a greși și în care tații romantici cu flori nu sunt decât niște bărbați speriați și înmărmuriți ca în gară la auzul, nu al unui șuier de tren, ci al unor urlete apoteotice venite din sala de naștere.

❖ Că purtătoarele urletelor apoteotice sunt acum mamele care tocmai au născut, ce se pot plimba și pot povesti normal, în halate colorate și papuci mozaicați, asemeni studentelor de cămin, fără să aibă vreo povară imaginară a durerii proaspăt trăite.

❖ Că burta nu se retrage imediat ce copilul a ieșit afară, ci rămâne acolo, asemenea unei mingi dezumflate, o bucată de vreme, reminiscența necesară, poate că, a trecerii nu prea bruște în noul stadiu de negravidă.

❖ Că bărbații aceia înmărmuriți de spaimă deunăzi pot pași acum țănoș spre ieșire, cu coșurile umplute cu copii proaspăt născuți la plecare.

Am aflat cât de multe ipostaze ale aceluiași om (mamă, tată, soție, soț, copil) poți vedea într-o banală sală de așteptare.

Dar m-am și surprins uimită de:

❖ Puterea imensă a unei femei minione (prietena pe care am vizitat-o la maternitate) de a fi rezistat cu stoicism 12 ore în travaliu, ca în final să trăiască clipa unei incertitudini de a nu-și auzi copilul respirând imediat după...

❖ Puterea imensă a aceleiași femei de a trăi cu intensitate prelungirea așteptării copilului de la incubator, fără să i se precizeze cauza întârzierii.

❖ Puterea ei de a spera că totul va fi bine în final și că e vorba doar de o încercare a vieții.

❖ În final, uimirea cea mai mare este aceea că, pășind afară din locul acela (unde intră 20 de oameni și ies 30 sau 35, pentru că acolo se livrează viață nouă) în aerul proaspăt primăvăritic, mi-am dat seama că... că ce?

O femeie care naște, se renaște în același timp pe ea însăși, demontându-se în piese cu forme și dimensiuni noi, altele decât cele originale, și se reclădește pe sine cu o miraculoasă capacitate de a uita durerea și de a putea... puterea, puterea de a continua, indiferent de „de ce”-urile suspendate într-o sală cu incubatoare minuscule.

Alarmă falsă

Astăzi, la 38 de săptămâni și 5 zile de sarcină, mă trezesc conștiințioasă precum un școlar în prima zi de școală și purced către maternitate, unde domnul doctor mă programase în urmă cu o lună la „monitorizare” (activitatea cardiacă a copilului, în mare parte, și starea colului mamei).

Contact cu atmosfera de stat, cu tot ce înseamnă trimis de la Ana la Caiafa, adică de la intrarea de pe Paris la intrarea pe 21 Decembrie, aglomerație, coadă mare în sala de așteptare, lipsa unui birou de informații, portar dispărut la datorie... pe cine să întrebi, ce?... mă simțeam ca o oaie în turmă.

Noroc cu burta, se pare că era una dintre cele mai mari, că acesta era criteriul triajului la sala de urgențe. Mă întrebă un cadru medical ieșit din cabinet: „În câte săptămâni sunteți?” La care eu: „Păi, știți, eu sunt programată la o monitorizare la domnul dr. Todea.” „Bine, așteptați”, îmi zice. Ok. La vreo 5-7 minute iese alt cadru medical, care se izbește de burta mea și de aceea mă întrebă: „În câte săptămâni sunteți?” „În 39”, răspund eu conștiințios. La care zice: „Haideți, intrați!”

Hopa! Deci în loc să mă fi protocolit atâta cu explicațiile că de ce, și cum, și pe cine aștept și motivele pentru care sunt acolo, trebuia, frate, să răspund la întrebarea „în câte săptămâni sunt”. Scurt! Mai salvam 5-7 minute de așteptare în turmă la poartă.

Deci, prima regulă: în spitale, cel puțin în cele de stat sau în sistemele suprasolicitate, în general, trebuie să fii conformist! Răspunde scurt și concis la întrebări.

Buuuuun. Intru... Argoul spitalicesc: „S-o înregistrez?” îl întrebă o asistentă pe doctorul meu, care, sincer, nu știu dacă știa că

el mi-a urmărit sarcina sau nu, dar, în fine, e de înțeles, la câte paciente are. Pentru mine a înregistra presupune a lua în evidență, cel puțin acesta e primul sens care îmi vine în minte. De fapt, ca să știți, viitoare mămici, înregistrarea în contextul acesta era înregistrarea bătăilor inimii copilului. O asistentă îți indică să ții cu mânuța ta un receptor pe burtică, care induce înregistrarea grafică și sonoră a bătăilor inimii copilului tău. Și-apăi îmi zice doamna asistentă să rămân așa 5 minute. Ok, nu au fost 5, că au fost 30. Între timp mă întrebă și la ce medic sunt. Vine medicul, drăguț, zâmbăreț, îmi indică să mă dezbrac și să urc pe o masă, în antecamera care avea ușa deschisă spre sala de așteptare, iar pe lângă noi mai erau alți 5-6 asistente și medici. Ok. Nu, nu e cazul de pudoare în asemenea contexte. După examinare... medicul dă verdictul: colul este aproape șters! Ei, asta-i! Ce? Nu știți ce înseamnă? Păi dacă vă faceți lecțiile, știți că a se șterge în contextul acesta nu înseamnă a dispărea ca scrisul de pe tablă, ca amintirile de demult sau ca informația de pe stick, ci că... e un semn de începere a procesului de dilatare.

Ok, chiar dacă empatia exacerbată cu timpul prețios și graba medicului m-ar fi împiedicat să detaliez un pic subiectul ștergerii colului, totuși întreb: „Asta înseamnă că nasc curând?” „Da, curând.” „Cât de curând?” „Păi haideți și mâine la 10 din nou, tot aici!” „Păi să vin cu bagaj de internare?” „Ei, nu neapărat, că sunteți din Cluj, nu?” „Ok, mulțumesc!” Deci, a doua regulă: în spitale, cel puțin de stat, mulțumește-te cu răspunsuri scurte și adoptă atitudinea pacientului care are încredere că medicul știe ce face! (cel puțin te scutește de griji în exces și nici nu riști să enervezi doctorul suprasolicitat).

Ok. Episodul doi de astăzi se referă la momentul când am ajuns acasă și am constatat că sângerez... Nu foarte mult și fără dureri. Ce fac? Să am încredere în medicul meu și să aștept până mâine la 10? Oare ce zicea internetul despre sângereare? E semn de...? ...uf, uf. Moment de panică... prostească sau nu, dar mi-era